

اولی مرتبه و جهانه
کافور کئی اول در می بود
جام فضله که است او که
نفسه چون جفای ایشم
یا لغه اول خطاری یارب
اندم حق طریقه چون که نظر
بی نموی که حق بوله صالک
حفظ آلم تا جمال یوسف دن
پس دن چون سر آید و ندر غی
تیز او از له نذا قلدی
ددی تحسین او حضرت پاک
قل ایکن نیچه عاجز و محتاج
بودا یوسف اثر قلدی

بت شکنی کم در آیدی ال
مطلق تور قلو قیود بچود
باطلی قودی حق پرست او که
بسته طا یوب خطارا بیستم
قل و فابو جفاری یارب
قومدک کوز لمدن نور له سر
ویر او نوری که دیده دن الکر
فارغ اولم غم نما بستدن
بولنه جان اتوب زلیخا تیز
اول نذا دردنه دو اقلدیه
ادرافتا و شمسای خاکه
ادراکی عزیز و صاحب تاج
حیبتنه دوشدی کی صدر قلدی

ددی بر حاجبینه ای حاجب
که بوسه خونی باک کتور
حالی لطف و عدل آید صورت
اولی پند در دامن کبر
قلدی بیچی نوری جان کمار
صدر آرا فریند اول شناصه
زلیخا خلوتخانه پرست
بهر بولوبت جانانی زلیخا اوت
فریند
عاشقه بوندن از که او کیه ش
رازن آجانده بوله خلوتنه
بو انوک درد نوک طیبی اول
چون که یوسف طفندی غوغا

سکنا اولسون بولون بو انوک
جمله مقصودنی برینه بیتور
حونه ایس م آدی کورین
سوزی بویه قلو رمیدی تاثیر
بسیار سنده عجب نه آتشی و آ
کاشته نگاه ادر آه
که اکا یاری اول نیک اندیش
شرح اده درد نوک حکایت سنی
اول بو نوک باغی غنر بیی اول
و آردی خلوت سپر آیه تنها

۱۳۹